

Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!

Hallgassátok meg Testvéreim, miként szólít meg ma minket az Úr igéje Máté evangéliuma 5. fejezetének 1-2 és 5. versében.

Amikor Jézus meglátta a sokaságot, felment a hegyre, és miután leült, odamentek hozzá tanítványai.

Ő pedig megszólalt, és így tanította őket:

Boldogok a szelídek, mert ők öröklék a földet.

Jézus bejárta egész Galileát, és a zsinagógákban, vagyis az Isten tiszteletére rendelt megszentelt, kiválasztott helyeken hirdette a mennyek országának evangéliumát. De egyre többen szeretnék Őt hallani, látni, megérinteni. Tőle várják a csodát, a gyógyulást a fizikai és lelki bajokból. Ő pedig a ami igénk szerint immár nem a zsinagógákban, hanem felmegy a hegyre, hogy minél többen köré gyűlhessenek, és a sokaságot kezdi tanítani. Először arra, hogy kik a boldogok.

Mert minden ember boldog akar lenni - a slágerszöveg írók persze ezt az érzést sem hagyhatták kihasználatlanul. De mit gondoltak egykor azok, akik Jézust követték Galileában? Mit szerettek volna hallani, megtapasztalni? Betegség, szomorúság, gyász, nyomor, háborúság, éhség, szomjúság. Emberi gyötrelmek és szükségletek. És amikor ezeket a szükségleteket sikerül kielégíteni, akkor boldogságról beszélünk. Manapság már biológiai alapokon is meg tudjuk magyarázni. A boldogságérzetet négy hormonnak, a dopaminnak, a szerotoninnak, az oxitocinnak és az endorfinoknak köszönhetjük. Még arra is kapunk tippet, mit kell tennünk, hogy ezek felszabaduljanak a szervezetben, és elárasszon minket a boldogság. Mit nekünk Jézus, ha másodpercek alatt több tucat különböző bulvár cikket találunk arról, hogyan legyünk boldogok. 5 tipp, 10 tipp, 12 tipp ahhoz, hogyan termeljünk több boldogsághormont. Igaz, akad egy kis probléma, a tisztességesebb oldalak azért hozzáteszik, a hatás általában - sajnos - csak átmeneti. Előnt minket a boldogsághormonok áradata - hasonlítsuk össze ezt a képet, amit nem én találtam ki, hanem szószerint másoltam az előbb említett cikkek egyikéből -, hasonlítsuk össze ezt a képet azzal, hogy Jézus leült, és tanítani kezdte a köré gyülekezőket. Nem állt a hegyen, nem akart kimagaslani, nem szónokolt, hanem tanított.

Ha apukám azt mondja, gyere csak ide kisfiam, beszélni akarok veled, akkor már tudom, hogy baj van, mert, ha nem lenne baj, nem mondaná, hogy beszélni akar, csak beszélne - Janikovszky Éva aranyos képét is megidézhetjük. Kettős értelemben akár, hiszen Jézus is idézőjelben „csak beszél“, nem mondja, hogy gyere csak ide kisfiam. Nem kioktat, nem számonkér, nem utasít. Tanít! Nem ígéri, hogy ha ezt meg azt teszed, akkor boldog leszel, hanem elmondja, kik a boldogok. Egyszerű kijelentő módban, mégis tudjuk, ezek a legmélyebb igazságok. Nem a jövőben, nem valami

ismeretlen, távoli helyen, ahová ki tudja mikor jutunk el, ki tudja hogyan jutunk el. Itt és most. Ez az itt és most igaz volt kétezer évvel ezelőtt, igaz volt ezer évvel ezelőtt, igaz most, igaz lesz utódaink között.

Azt mondtam, kettős értelemben idézhetjük meg Janikovszky Évát, és ez a második értelem éppen arra vonatkozott, hogy az könyvében az apuka beszél gyermekével. Kétezer évvel ezelőtt Jézus is az Atyáról beszélt, meg az Ember fiáról. Családi kötelékről. Olyan családról, aminek a mindent meghatározó alapja a családtagokat összekötő szeretet.

Ezt a családot látjuk abban is, hogy mi is Jézus érdeméért Isten fiai lehetünk, hogy generációról generációra mindannyiunknak szól Isten igéje, Jézus tanítása. Hogy örökösök vagyunk, miként mai igénk is mondja: Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet. Ezt a földet, ami a mi életterünk, és ahová eljön közénk, már közel, már köztünk van a Mennyek országa.

Persze éppen ez az öröklés negatív képeket is kelthet sokakban. Amire bibliaórai beszélgetőtársam, Literáty Zoltán utalt, az konkrétan elhangzott már, feleségemnek szemtől-szembe feltették a kérdést, amikor a testvérével való jó viszonyáról beszélt, hogy: Volt-e már osztás? Mert amikor arról van szó, hogy ki tud nagyobb, gazdagabb részt megkaparintani az örökségből, akkor nincs szeretet, nincs testvérség, akkor csak önzés van.

Gondoljunk csak a tékozló fiúra, aki megsértődött, hogy apja marhát vágott öccse hazatérésének megünneplésére, ahelyett, hogy ő is örült volna a megtérésnek. Az a másik az elherdálta a vagyont, és most még az enyémből is részesül. De gondoljunk inkább az Atya válaszára: Te mindig velem vagy és mindenem a tiéd!

A mi örökségünk titka, drága kincse, hogy nem kell mások elől elzárni. Nem kell kuporgatni. De ezt csak a szelídek látják meg. Aki mással küzd, aki magának harácsol, az nem tudja gondozni a földet. Az csak kihasználja, tönkreteszi, élhetetlenné teszi. Az kizárja magát. Az, ha látszólag gyarapít is, akkor is szenved, akkor is fél, akkor sem boldog. Aki meg akarja nyerni a világot, elveszíti azt.

A mi örökségünk másik nagy titka, drága kincse, hogy nem kell azt lesni, mikor hal már meg az örökhatyó. Ő mindig velünk van, és mindene a miénk is. Az a boldogság, amire Jézus tanít minket nem átmeneti hatású. Aki az Élő Vízből iszik, többé nem szomjazik meg.

Üljünk le Jézus lábához és hallgassuk Őt! Hallgassuk Őt szelíden, hogy lelkünket átjárja a boldogság!

Ámen